

Daniels bok – nummer etthundrasjutton

Avslöjandet av den snart kommande söndagslagen: en typologisk analys av tecknet att fly

Jeff Pippenger

2024-03-05

Syster White identifierar den snart kommande söndagslagen som det ”tecken” som förebildades av Roms härar, vilka omringade Jerusalem år 66, och därmed identifierar hon en grupp som har ögon men inte ser och öron men inte hör.

”Evigheten sträcker ut sig framför oss. Ridån står i begrepp att lyftas. Vi som intar denna allvarliga, ansvarsfulla ställning, vad gör vi, vad tänker vi på, eftersom vi håller fast vid vår själviska kärlek till bekvämlighet, medan själar går förlorade omkring oss? Har våra hjärtan blivit fullständigt förhärdade? Kan vi inte känna eller förstå att vi har ett arbete att utföra för andras frälsning? Bröder, hör ni till den skara som, fastän de har ögon, inte ser, och fastän de har öron, inte hör? Är det förgäves som Gud har gett er kunskap om sin vilja? Är det förgäves som han har sänt er varning efter varning? Tror ni på den eviga sanningens försäkringar om det som står i begrepp att komma över jorden, tror ni att Guds domar hänger över folket, och kan ni ändå sitta i ro, overksamman, likgiltiga, njutningslystna?”

”Det är nu ingen tid för Guds folk att fästa sina hjärtan vid världen eller samla sin skatt där. Tiden är inte långt borta då vi, liksom de första lärjungarna, skall tvingas söka en tillflykt på ödsliga och ensliga platser. Såsom Jerusalems belägring av de romerska härarna var signalen till flykt för de judiska kristna, så kommer vårt lands maktövertagande genom förordningen som påbjuder den påvliga sabbaten att vara en varning för oss. Då blir tiden inne att lämna de stora städerna, som en förberedelse för att lämna de mindre och söka avskilda hem på undangömda platser bland bergen.” Testimonies, band 5, 464.

Den snart kommande söndagslagen i Förenta staterna är varningssignalen (tecknet), ”att lämna de stora städerna, som en förberedelse för att lämna de mindre för avskilda hem på ensliga platser bland bergen.” Laodiceiskt adventism är i stor utsträckning omedveten om att söndagslagskrisen i Förenta staterna uppfyller det ”tecken” som omtalas i Den stora striden. Den förebildas av ”tecknet” vid början av de tre och ett halvt åren. Det ”tecken” som uppfylldes vid den första belägringen av Jerusalem, vilken ägde rum år 66, och det är en förebild för den ”baner” som reses vid den snart kommande söndagslagen.

Jerusalems faktiska förstörelse fullbordades av Titus år 70 e.Kr., och Titus belägring hade först förebildats i Cestius’ belägring år 66 e.Kr., ty Jesus illustrerar alltid slutet på en sak genom början på en sak. Det var Cestius’ inledande belägring som var det ”tecken” att fly som Jesus hade gett, inte Titus’ belägring. Den ena var belägringen i början, den andra var belägringen i slutet.

”Inte en enda kristen omkom i Jerusalems förstörelse. Kristus hade varnat sina lärjungar, och alla som trodde hans ord höll utkik efter det utlovade tecknet. ”När ni ser Jerusalem omringat

av härar”, sade Jesus, ”då skall ni veta att dess ödeläggelse är nära. Då må de som är i Judeen fly till bergen, och de som är mitt i staden skall lämna den.” Lukas 21:20, 21. Sedan romarna under Cestius hade omringat staden, hävde de oväntat belägringen, just när allt tycktes gynna ett omedelbart anfall. De belägrade, som förtvivlade om möjligheten till framgångsrikt motstånd, stod i begrepp att ge upp, när den romerske fältherren drog tillbaka sina styrkor utan minsta synbara anledning. Men Guds barmhärtiga försyn styrde händelserna till gagn för sitt eget folk. Det utlovade tecknet hade givits åt de väntande kristna, och nu erbjöds ett tillfälle för alla som ville att lyda Frälsarens varning. Händelserna leddes så, att varken judar eller romare skulle hindra de kristnas flykt. När Cestius drog sig tillbaka, gjorde judarna ett utfall från Jerusalem och förföljde hans retirerande här; och medan båda styrkorna på detta sätt var fullt upptagna, fick de kristna tillfälle att lämna staden. Vid denna tid hade också landet rensats från fiender som kunde ha försökt hejda dem. Vid tiden för belägringen var judarna församlade i Jerusalem för att fira lövhyddohögtiden, och därför kunde de kristna över hela landet undkomma utan att bli ofredade. Utan dröjsmål flydde de till en trygg plats — staden Pella i Perea, bortom Jordan.” The Great Controversy, 30.

Jerusalems belägring av Cestius år 66 uppfyllde det varnings”tecken” som Kristus hade låtit nedteckna för de kristna i den historien, men Titus’ belägring år 70 e.Kr. gav inget ”tecken” att fly. Vid den belägringen fanns inga kristna kvar i staden, och den sista belägringen ledde till Jerusalems förstörelse, och vid Jerusalems förstörelse ”omkom inte en enda kristen”, ty de kristna hade flytt i början av denna historia.

De judiska styrkorna, som förföljde Cestius och hans här, kastade sig över deras eftertrupp med en sådan häftighet att de hotade dem med fullständig tillintetgörande. Det var med stor svårighet som romarna lyckades genomföra sitt återtag. Judarna undkom nästan utan förlust och återvände med sitt byte i triumf till Jerusalem. Ändå medförde denna skenbara framgång dem endast ont. Den ingav dem den ande av hårdnackat motstånd mot romarna som snart förde ousäglig nöd över den dömda staden.

”Fruktansvärda var de olyckor som drabbade Jerusalem när Titus återupptog belägringen. Staden var omringad vid tiden för påsken, då miljontals judar var samlade innanför dess murar.” The Great Controversy, 31.

Från lövhyddohögtiden år 66 till påsken år 70 är det tre och ett halvt år, vilket profetiskt är ett tusen två hundra sextio dagar. Från år 66 till år 70 trampade det hedniska Rom ned helgedomen och hären, alldeles såsom det påvliga Rom trampade ned den heliga staden i fyrtiotvå månader från år 538 till 1798.

Men förgården som är utanför templet skall du utelämnas och inte mätas; ty den har blivit given åt hedningarna, och den heliga staden skall de trampa under sina fötter i fyrtiotvå månader. Uppenbarelseboken 11:2.

Både det hedniska Rom och det påvliga Rom trampade ner Jerusalem under ettusen tvåhundra sextio dagar (år), och identifierade därmed att det moderna Rom skulle trampa ner det sista tidens andliga Jerusalem under en symbolisk period av ettusen tvåhundra sextio dagar. Denna symboliska period skulle börja med den snart kommande söndagslagen i Förenta staterna, när

dödssåret blir läkt.

Och jag såg ett av hans huvuden såsom dödligt sårat; och hans dödliga sår blev läkt. Och hela jorden förundrade sig över vilddjuret. Och de tillbad draken, som hade givit makt åt vilddjuret; och de tillbad vilddjuret och sade: Vem är lik vilddjuret? Vem kan strida mot det? Och åt honom gavs en mun som talade stora ord och händelser; och makt gavs åt honom att fortsätta i fyrtiotvå månader. Uppenbarelsboken 13:3–5.

De symboliska fyrtiotvå månaderna av påvlig förföljelse är söndagslagskrisens ”timme”. Denna ”timme” börjar med ett ”tecken” (fälttecknet) och slutar med ”tecken”. ”Tecknet” i fälttecknet vid söndagslagen kommer att få alla kristna som ännu befinner sig i Babylon att fly till det härliga heliga berg som har blivit upphöjt över de andra höjderna.

Och det skall ske i de sista dagarna, att berget med Herrens hus skall stå fast grundat överst bland bergen och vara upphöjt över höjderna; och alla hednafolk skall strömma dit. Och många folk skall gå och säga: Kom, låt oss gå upp till Herrens berg, till Jakobs Guds hus; han skall lära oss sina vägar, och vi skall vandra på hans stigar. Ty från Sion skall lag utgå, och Herrens ord från Jerusalem. Jesaja 2:2, 3.

Flykten från städerna vid det dekret som påbjöd söndagsdyrkan förebildades både av de kristnas flykt år 66 och av kyrkans flykt år 538, då hon flydde ut i öknen.

Och kvinnan flydde ut i öknen, där hon har en plats som Gud har berett åt henne, för att man där skulle ge henne näring i ettusen tvåhundrasextio dagar. Uppenbarelsboken 12:6.

Jerusalems förstörelse från den första belägringen till den sista belägringen varade i tre och ett halvt år, men ett varningsbudskap om den kommande förstörelsen gavs under sju år: tre och ett halvt år före den första belägringen och tre och ett halvt år efter.

”Alla de förutsägelser som Kristus gav angående Jerusalems förstörelse uppfylldes till punkt och pricka. Judarna fick erfara sanningen i Hans varnande ord: ’Ty med det mått som ni mäter med skall det mätas åt er igen.’ Matteus 7:2.

”Tecken och under framträdde och bådade olycka och undergång. Mitt i natten lyste ett onaturligt ljus över templet och altaret. På molnen vid solnedgången avtecknade sig vagnar och krigsmän som samlades till strid. Prästerna, som tjänstgjorde om natten i helgedomen, förskräcktes av hemlighetsfulla ljud; jorden bävade, och en mångfald röster hördes ropa: ’Låt oss gå härifrån.’ Den stora östra porten, som var så tung att den knappast kunde stängas av ett tjugotal män, och som var säkrad med väldiga järnbommar, fast förankrade djupt i stenläggningen av massiv sten, öppnades vid midnatt utan synlig åverkan.—Milman, *The History of the Jews*, book 13.”

”Under sju år fortsatte en man att gå upp och ned på Jerusalems gator och förkunna de ve som skulle komma över staden. Dag och natt sjöng han denna vilda klagosång: ’En röst från öster! en röst från väster! en röst från de fyra vindarna! en röst mot Jerusalem och mot templet! en röst mot brudgummarna och brudarna! en röst mot hela folket!’ — Ibid. Denne märklige varelse fångslades och gisslades, men inget klagomål undslapp hans läppar. På hån och

missshandel svarade han endast: 'Ve, ve över Jerusalem!' 've, ve över dess invånare!' Hans varnande rop upphörde inte förrän han dödades under den belägring som han hade förutsagt." The Great Controversy, 29, 30.

Den slutliga förstörelsen av det bokstavligen Jerusalem år 70 föregicks av "tecken och under" som utpekade "olycka och undergång". Varningstecknen visade sig under tre och ett halvt år före den första belägringen och under de tre och ett halvt år som ledde fram till förstörelsen. De "tecken" (i plural) som utpekade den kommande förstörelsen var inte det "tecken" som varnade för att fly, utan ett tillkännagivande om att nådatidens slut var omedelbart förestående.

Vid den andliga Jerusalems förtrampning från 538 till 1798 var "tecknet" till varning att fly, det ögonblick då förödelsens styggelse uppträdde, när "den laglöse" blev "uppenbarad" såsom "fördärvets son; han som står emot och upphöjer sig över allt som kallas Gud eller heligt, så att han såsom Gud sätter sig i Guds tempel och visar sig vara Gud."

När ni därför får se förödelsens styggelse, som omtalats genom profeten Daniel, stå på helig plats — den som läser må förstå det —. Matteus 24:15.

När de kristna i den historien igenkände detta "tecken", flydde de ut i öknen för ett tusen två hundra sextio år.

Det krävdes en förtvivlad kamp för att de som ville vara trogna skulle stå fasta mot de bedrägerier och styggelser som var förklädda i prästerliga dräkter och införda i kyrkan. Bibeln godtogs inte som trons måttstock. Läran om religionsfrihet betecknades som kätteri, och dess anhängare hatades och förföljdes.

"Efter en lång och svår konflikt beslöt de få trogna att upplösa all gemenskap med den avfälliga kyrkan, om hon fortfarande vägrade att befria sig från falskhet och avgudadyrkan. De insåg att skilsmässa var en absolut nödvändighet, om de skulle lyda Guds ord. De vågade inte tolerera villfarelser som var ödesdigra för deras egna själar och utgöra ett exempel som skulle äventyra tron hos deras barn och barnbarn. För att trygga frid och enhet var de beredda att göra varje eftergift som var förenlig med trohet mot Gud; men de kände att till och med friden skulle köpas till ett alltför högt pris genom att offra principen. Om enhet kunde vinnas endast genom kompromiss med sanning och rättfärdighet, då må det vara oenighet, ja till och med krig." Den stora striden, 45.

När de tolvhundrasextio åren av påvlig förföljelse närmade sig sitt slut, fanns där "tecken" (i plural), och liksom med de "tecken" vid slutet av de tolvhundrasextio dagarna då det hedniska Rom trampade ned det bokstavligen Jerusalem, var dessa "tecken" inte tecken att fly.

"Frälsaren ger tecken på sin återkomst, och mer än så: Han fastställer tiden då det första av dessa tecken skall visa sig: 'Strax efter de dagarnas vedermöda skall solen förmörkas, och månen skall inte ge sitt sken, och stjärnorna skall falla från himlen, och himlarnas krafter skall skakas. Och då skall Människosonens tecken visa sig på himlen, och då skall jordens alla släkten jämra sig, och de skall se Människosonen komma på himlens skyar med makt och stor härlighet. Och Han skall sända ut sina änglar med stark basunklang, och de skall samla samman Hans utvalda från de fyra väderstrecken, från himlens ena ända till den andra.'" "

”Vid slutet av den stora påvliga förföljelsen skulle, förklarade Kristus, solen förmörkas, och månen skulle inte ge sitt sken. Därefter skulle stjärnorna falla från himlen. Och Han säger: ’Lär av en liknelse från fikonsträdets: När dess gren ännu är späd och skjuter löv, vet ni att sommaren är nära. Så skall också ni, när ni ser allt detta, veta att Han är nära, för dörren.’ Matteus 24:32, 33, marginalen.

”Kristus har gett tecken på sin ankomst. Han förklarar att vi kan veta när han är nära, rentav för dörren. Om dem som ser dessa tecken säger han: ’Detta släkte skall inte förgå, förrän allt detta har skett.’ Dessa tecken har visat sig. Nu vet vi med full visshet att Herrens ankomst är nära. ’Himmel och jord skall förgå,’ säger han, ’men mina ord skall aldrig förgå.’” Messias, s. 631, 632.

När ”de tre och ett halvt åren då Jerusalem trampades ned” av det påvliga Rom gick mot sitt slut, framträdde en rad ”tecken” som identifierade Kristi ankomst och inledde milleriternas historia. Milleriternas historia skall upprepas till punkt och pricka i de sista dagarna. Dessa ”tecken”, som visade sig ”vid slutet av den stora påvliga förföljelsen”, hade förebildats av ”tecken” som framträdde vid avslutningen av de tre och ett halvt åren då Jerusalem trampades ned från år 66 till 70 av det hedniska Rom. Därför kommer det, grundat på två vittnen, att finnas ett ”tecken” på baneret som reses i den stora jordbävningens stund, vilket är varningstecknet att fly i det moderna Roms historia, och det kommer också att finnas ”tecken” i plural som inträffar vid avslutningen av det moderna Roms förföljelseperiod i de sista dagarna.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”Läs det tjugoförsta kapitlet i Lukas. Där ger Kristus varningen: ’Tag er till vara, så att era hjärtan inte vid någon tid nedtyngs av frosseri och dryckenskap och av detta livs bekymmer, så att den dagen kommer över er oväntat. Ty såsom en snara skall den komma över alla dem som bor på hela jordens yta. Vaka därför och bed alltid, att ni må anses värdiga att undfly allt detta och att bestå inför Människosonen’ (Luk. 21:34–36).”

”Tidens tecken går i uppfyllelse i vår värld, och ändå framställs kyrkorna i allmänhet såsom slumrande. Skall vi inte ta varning av de oförståndiga jungfrurnas erfarenhet, vilka, när ropet ljöd: ’Se, brudgummen kommer; gå ut för att möta honom’, fann att de inte hade någon olja i sina lampor? Och medan de gick bort för att köpa olja, gick brudgummen in till bröllopsmåltiden med de visa jungfrurna, och dörren stängdes. När de oförståndiga jungfrurna nådde fram till festhallen, fick de ett oväntat avvisande. Festens herre förklarade: ’Jag känner er inte.’ De lämnades stående utanför på den tomma gatan, i nattens mörker.” Manuscript Releases, volym 15, 229.